

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

102. An non vacet prius beneficium, dum solutio fructuum secundi beneficii primo anno, vel primis duobus annis ex eo provenientium dissertur post mortem beneficiati, ut inde solvantur ejus debita, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

uisibus, dicto decreto Trid. & Bullâ Pii V. permitte-
tente talem consuetudinem. Castrop. *loc. cit.* ubi
etiam ait, idem videri sibi dicendum, si fructus
mensâ Capitulari applicentur dividendi inter se-
niores; quia semper verum est, beneficium in-
terea temporis infructiferum esse titolato seu do-
mino ejus: de quo tamen postremo vide *quest.*
post hanc tertiam: sic si fructus secundi beneficii
omnes, vel major eorum pars est reservata alteri,
etiam ad vitam, durante vitâ reservarii: non va-
cabit primum, ac proinde nec illud dimittere tenet
provisus de illo secundo, Ita contra Garc. n. 135.
docentem, id solum procedere, ubi unâ cum fru-
ctibus ad vitam reservatis, reservata quoque esset
tota administratio bonorum Ecclesiæ seu beneficii
istius secundi: & ita *cit.* textum *c. si tibi concessio.*
intelligendum esse; quando fructus hi ad certum
tantum tempus reservantur, aut quando benefi-
cium secundum est de ventro, seu nondum habet
fructus, etsi eos succedente vacatione alterius
seu prahabiti sit habiturum. Pro quo etiam n. 136.
recitat decis. aliquam Rotæ: tanquam probabili-
us tener Castrop. *loc. cit.* n. 23. hâc motus ratio-
ne; quod si ideo non vacet primum, sed retineri
potest interea, quo fructus secundi reservantur
alteri ad tempus, ne pro illo tempore provisu de
secundo cogatur mendicare. Multo efficacius
procedit hæc ratio, si fructus pro tota vita alterius
sint reservati. Hinc jam infertur: quod, si feratur
sententia excommunicationis in omnem Clericum
habentem duo beneficia in eodem oppido, ea sen-
tentia non perstringat Clericum, qui secundi be-
nificii fructus percipere nequit; quia alteri de-
bentur ad tempus. Azor. *loc. cit.* Infertur hinc etiam,
quod si interea, quo alius est in perceptione fru-
ctuum secundi beneficii, non vacet prius, possit
provisus etiam post adeptam possessionem secun-
di illud dimittere, & primum retinere, sicut id
poterat ante possessionem illius captam; cum ut
Gl. *in cit. c. si tibi concessio*; non videatur adhuc
plene adeptus secundum beneficium Garc. *loc. cit.*
n. 129. & n. 131. citans pro hoc Abb. Cardin. Re-
buff. &c. contra Jo. And. Dominic. Franc. Boni-
fac. in *Clem. si plures. de prob. tenentes*, quod sta-
tim ab adepta possessione aliâs pacificâ in veritate
vacet prius, etsi ob non perceptionem fructuum
secundi suspendatur illius vacationis effectus, &
ideo in textu *c. si tibi concessio*, non dici, quod non
vacet, sed quod non debet reputari vacare.

*Questio 102. An igitur etiam non vacet
prius beneficium, dum solutio fructuum
secundi beneficii primo anno, vel primis du-
bus annis ex eo provenientium differtur
post mortem beneficiati, ut inde solvantur
ejus debita vel funeralia, vel obveniant
ejus heredibus, prout in Ecclesiis aliquibus
privilegio, statuto vel consuetudine indu-
ctum est?*

Respondeo: non impediri per hoc vacationem,
quia in eo casu fructus sunt beneficiati, ei de-
bentur, illi aut ejus heredibus aliquando appli-
candi, juxta illud: Quod differtur, non aufertur,
Castrop. *l. c. n. 23.* Garc. *l. c. n. 137.* qui pro hoc
recitat decis. Rotæ in *Salmant. dimidia portionis.*
11. Decemb. 1585. in qua dicitur, per assecutionem
Canonicatus vacare dimidiam portionem, &

illud procedere, etiam si fructuum solutio diffe-
ratur post mortem, non obstante *c. si tibi concessio.*
occasione cuius, seu ex hoc incidente,

*Questio 103. Num igitur hodie adhuc va-
leat, & talis consuetudo seu statutum non
repugnet decret. Trid. sess. 24. c. 14. & Bul-
le Pij V.*

Respondet pluribus adductis tum S. Cong-
reg. declarationibus, tum Rotæ decisio-
nibus Garcias à n. 138. non repugnare. Declara-
tio prima sic habet: *Censuit S. Congregatio, quod
nec decreto Concilii sess. 24. c. 14. nec Bulla Pij V. super
hac eadem redditâ comprehendantur statuta Ecclesiarum,
deserviendo per annum, vel aliquod tempus, Et nihil per-
cipiendo interim de massa grossâ, etiamsi peracto integro
dicto servitio, vel post obitum heredibus debeat; cum
sit potius differre, quam auferre, &c. & in una Medio-
lanensi, sic censuit: Si in aliqua Ecclesia sit consuetudo,
ut duobus primis annis, quibus quis fuerit Canonicus, fru-
ctus Canonicatus sint heredum antecessoris, iste casus non
comprehenditur decreto c. 14. sess. 24. nec Bullâ Pij V.*
Sic refert Guttier. *qq. Canon. l. 1. c. 29. n. 30.* (quem
sequuntur Suar. *de relig. to. 2. tr. 4. l. 4. c. 20. n. 9.*
Vega *in sum. p. 1. c. 36. casu 19.* Rodriq. *in sum. to. 1.*
c. 33. n. 1. apud Garc. *loc. cit. n. 139.* Wamel. *conf.*
213. apud eundem Garc. n. 143.) fuisse declara-
tum per eandem S. Congreg. dictum decretum &
Bullam Pij V. quæ in Bullatio est 106. minimè esse
contraria constitutionibus Ecclesiæ Civitatis, ex
quibus fructus primi anni aufertur primis
residentibus, & inter antiquos distribuuntur, re-
servantur tamen totidem eis post mortem eorum
pro solutione debitorum & funeralium. Decisio
verò Rotæ in *Oriolensi fructuum.* 26. Novemb. 1593.
quam recitat Garc. n. 140. sic habet: *Censuerunt
Domini quantum ad fructus primi anni post obitum be-
nificiati, eos deberi ejus heredibus præsuppositâ consu-
tudine, quod beneficiati primo anno non percipiant fructus
beneficiorum, sed eorum solutio differatur post eorum
obitum; quam consuetudinem dicunt esse notoriam, &
qua ideo videtur inducitur, ut provideri possit de his, qua
ad sepulturam sunt necessaria, qua plerumque ob ino-
piam defuncti negligantur cum magno ordinis Ecclesiasti-
ci dedecore. Abb. in c. cum officii. n. 5. Covar. *lib. n. 9.*
de testamentis. Frideric. de Sens. conf. 245. n. 1. Lamb.
de jurep. l. 3. a. 8. q. 2. n. 1. Paris. *conf. 33. n. 4.* &
sic fuit decisum in *Burgensi fructuum* 13. Junij 1590.
Nec obstat constitutio Pij V. & Trid. sess. 24. c. 14. quia
loquuntur de ea consuetudine, in qua fructus applican-
tur mensâ Episcopi vel Capitulari, ut in communes usus
cedant, seu inter Canonicos dividantur, quibus casibus
adeest præsumptio Simonie, ut per Lambert. *supra n. 5.*
Secus verò, ubi fructus reservantur heredibus ex causâ
non solutionis fructuum primi anni, qua consuetudo
nullam habet juris resistentiâ, imò potius assensu-
riam ex supra dictis; cum sit potius dilatio solutionis,
quam dispositio fructuum ad alium spectantium; & ita
declaratum fuit per S. Congregationem dict. c. 14. &
constitutionem Pij V. non habere locum, quando fructus
primi anni reservantur heredibus post obitum beneficiati.
Neque hic locum habet constitutio Julij III. quia non ver-
samur in fructibus non exactis, sed ut dictum, in fructi-
bus, quorum solutio dilata est post obitum beneficiati.
Hæc verba sunt dictæ decisionis Rotæ. Nec obstat,
ut ait Garc. *nu. 143.* quod Rota aliâs senserit con-
trarium, ut in decis. in *causa Zamorensi dimidia an-*
*nata**